

РЕШЕНИЕ

№ 21630

гр. София, 24.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3873** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от председателя на Управителния съвет (УС) на Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез пълномощника юрисконсулт Д. Д., срещу Решение № 2533 от 29.05.2024 г, постановено по административнонаказателно дело (НАХД) № 20231110214166/2023 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 130-ти състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] от 19.02.2021 г., издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, ЕИК[ЕИК] на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена имуществена санкция в размер на 2 500.00 лева, за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението, като са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, поставено в противоречие с материалния закон. Изразява се становище, че нарушението е надлежно установено, чрез съставяне на доклад от поддържаната от АПИ, електронната система за събиране на пътни такси. Твърди се, че нормата на чл. 189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се

съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани и санкционирани нарушенията, свързани с незаплащане на дължимите пътни такси. На следващо място е посочено, че процесният електронен фиш е бил издаден въз основа на чл. 189ж от ЗДвП, който предвижда възможност при нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Коментира се, че наличната в чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, правна празнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие, не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. В касационната жалба също се излагат доводи, че размерът на дължимата пътна такса не е сред задължителните атрибути на ЕФ, съгласно чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП и не е необходимо да бъде посочван в ЕФ, тъй като има яснота по отношение на начина, по който се изчислява. Касаторът, моли съда да отмени Решение № 2533 от 29.05.2024 г. на СРС.

В отговор на касационната жалба от „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, представлявано от управителя К. В. Б., чрез процесуалния си представител адв. Й. Л. е изложено становище, че жалбата е неоснователна и недоказана, а първоинстанционното решение правилно и законосъобразно като са изложени подробни съображения в защита на тезата, че липсва правно предвидена възможност за санкциониране на нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, не е посочен размерът на дължимата тол такса, както и не е спазен принципа на пропорционалност. Претендира съдебни разноски за адвокатско възнаграждение на осн. чл. 143 от АПК.

На 29.04.2025 г., съдът е сезиран с частна жалба от ответника срещу Определение № 1108 от 14.03.2025 г. по АНД № 14166/2023 г. на СРС, с която се иска да се отмени процесното определение с указания СРС да постанови присъждането на разноските и в административното производство по адм. дело № 7843/2023 г. по описа на АССГ за процесуално представителство 1 000.00 лева и заплатена държавна такса в размер на 50.00 лева.

Предоставени са писмени бележки от ответника в защита на тезата, че касационната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на Софийски районен съд потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендирани са разноски на осн. чл. 143 от АПК по приложен списък.

В съдебно заседание - касаторът Агенция „Пътна инфраструктура“ при Министерството на регионалното развитие и благоустройството, се представлява от юрк. С. Г., с представено пълномощно. Поддържа касационната жалба по съображения изложени в нея, моли да бъде отменено решението на Софийски районен съд като неправилно. Оспорва частната жалба и моли да бъде потвърдено определението на СРС като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответника - „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, представлява се от адв. Б. И., преупълномощена от адв. Й. Л., с приложено пълномощно. Оспорва касационната жалба, моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно, както и да бъде уважена частната жалба.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Р., който дава

заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, 14-дневен срок от процесуален представител на надлежна страна, с правен интерес от обжалването, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С обжалвания съдебен акт, съдът е отменил Електронен фиш № [ЕГН] от 19.02.2021 г., издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП), с който на дружеството касатор „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя К. В. Б. е било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500.00 лева за извършено нарушение по чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата.

За да постанови решението си въззивният съд е установил, че на 19.02.2021 г. в 10:41 часа, пътно превозно средство (ППС) – товарен автомобил марка и модел „И. ЕВРОКАРГО“, с регистрационен номер СА 9461 КР, с технически допустима максимална маса 15 000, брой оси 2, екологична категория Евро 4, без ремарке, се е движел в Столична община, по път А-6, пътен участък 50+427 с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платена пътна мрежа, като за ППС изцяло не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Нарушението е установено с техническо устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Предвид обстоятелството, че „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД е собственик на заснетото ППС, на управителя бил издаден ЕФ № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500.00 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

На 05.04.2023 г. от името на дружеството-жалбоподател, чрез пълномощник, е била подадена декларация с вх. № 53-00-2374 за анулиране на електронен фиш на основание чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, в която е било посочено конкретното физическо лице, което е управлявало МПС на датата на извършване на нарушението и е представено свидетелството му за управление на моторно превозно средство. С писмо от 17.05.2023 г. с изх. № 53-00-3471 на директора на НТУ към АПИ на дружеството е указано да отстрани нередовностите на декларацията, а именно, че декларацията следва да бъде подписана лично от управителя и представляващ „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД в 7-дневен срок. От дружеството е подаден отговор с вх. № 53-00-3866 от 29.05.2023 г. в който е заявено, че счита декларацията за редовна и очаква произнасяне на органа в съответствие с разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП. С писмо изх. № 53-00-5860 от

24.07.2023 г. от директора на Национално ТОЛ управление към АПИ е прието, че в предоставения му срок, дружеството не е отстранило нередовностите на подадената декларация по чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП като не е представило надлежна такава, поради което не могат да настъпят правните последици.

За да отмени оспорения електронен фиш като незаконосъобразен, въззивната инстанция е обусловила извода, че от наказващия орган е допуснато съществено процесуално нарушение, като е посочил, че ЕФ се издава за нарушения по чл. 179, ал. 3 ЗДвП, а не както в процесния случай за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като конкретизира, че за този тип нарушения, процедурата е регламентирана в чл. 189е, ал. 1 и следващите от ЗДвП и предвижда съставянето на АУАН и издаване на НП като административнонаказателното производство е трябвало да започне със съставянето на АУАН и след това с издаване на НП, а не както е извършено в настоящият случай с издаването на ЕФ. Приел е, че е нарушен закона за ангажиране на административнонаказателна отговорност, като в резултат са ограничени правата на лицето, сочено за нарушител да направи своите възражения и да ангажира доказателства в тяхна подкрепа в рамките на утвърдената от закона процедура и нарушаването на правото на защита на санкционираното лице е съществен процесуален порок, който не може да бъде преодолян в хода на съдебното производство. В мотивите си първоинстанционният съд е приел, че в ЕФ липсва и яснота относно обективни елементи от състава на нарушението, доколкото за движението по посочения участък - път А-6, км 50+427, с посока намаляващ километър, не е посочено какво е точното разстояние и между кои точки от посочения участък не е платена изцяло дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Отговорността на дружеството „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, извършено в качеството му на собственик на ППС, като му е наложена предвидената в чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП санкция за юридически лица в размер на 2500 лв.

Съгласно нормата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, според категорията на ППС.

А в нормата на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е предвидена санкция за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Тази разпоредба се допълва от текста на чл. 187а, според който при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП в отсъствие на нарушителя - каквото е процесното, се счита, че ППС е управлявано от собственика му. В ал. 2 е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, се налага имуществена санкция по т. 3 от същата алинея в размер на 2 500.00 лева, каквато санкция е наложена и в процесния случай.

Съгласно чл. 39, ал. 4 от ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ. Следователно, за да бъде издаден ЕФ за

процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, това трябва да е предвидено в закон.

Касационната инстанция споделя мотивите на въззивната инстанция, че законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение следва да бъде отменен и само на това основание. Безспорно е, че новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, с която е допълнено, че „При нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“ е влязла в сила от 13.02.2024 г., ДВ бр. 13 от 2024 г., което означава, че не съществува възможност за издаването на електронен фиш за това нарушение при липса на изрична норма за това, към момента на съставянето му – 19.02.2021 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2). Посочената разпоредба постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят.

На следващо място касационната инстанция за пълнота следва да посочи, че възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлече и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, в която е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в. Същото се отнася и за нормата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, а тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл. 179, ал. 3–3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Не може да обоснове и съставянето на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП и препратката за влизане в сила на електронните фишове, съдържаща се в чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП, след като в ал. 1 на нормата не е предвидена възможност за съставяне на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП (в сила към датата на издаване на процесния ЕФ). Законодателят следва да бъде ясен, конкретен и точен при създаването на правните норми при административнонаказателна репресия.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ, към датата на извършване на нарушението по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, затова отменящото го решение на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Правилно, в процесния случай, освен това районният съд е констатирал, че не са посочени данни за това какво е било конкретното изминато разстояние и тол сегментите, в които процесното ППС е навлязло. Неясното описание на нарушението не позволява да се определи размерът на дължимата пътна такса и не става ясно как е бил определен този размер.

На следващо място, касационната инстанция за пълнота следва да посочи и като самостоятелно основание за отмяна на обжалвания ЕФ, че при издаването му е нарушен принципът на пропорционалност. Настоящата касационната инстанция намира, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение като съобразява в тази връзка Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС, съгласно което член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер - дължима преценка за характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2 500 лева.

При липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2 500.00 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

С оглед изложеното решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

По отношение на частната жалба депозирана от ответника с искане да бъде отменено Определение № 1108 от 14.03.2025 г. на СРС и да бъдат присъдени разноските по адм. дело № 7843/2023 г. по описа на АССГ, касационната инстанция приема искането за неоснователно, поради следните съображения:

Съгласно чл. 80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. Пред районния съд дружеството „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД на осн. чл. 143 от АПК е предоставило списък с разноските по

делото, в който са конкретизирани и сторените разноски, а именно: адвокатско възнаграждение за изготвяне и подаване на жалба срещу отказ за анулиране на ЕФ и процесуално представителство по адм. дело № 7843/2023 г. по описа на АССГ в размер на 1 000.00 лева; адвокатско възнаграждение за поддържане на подадената и процесуално представителство по АНД № 14166/2023 г. по описа на СРС в размер на 600.00 лева и държавна такса в размер на 50.00 лева. С оглед изхода на правния спор пред районния съд, на „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД са присъдени и разноските, като въззивният съд е съобразил направеното възражение за прекомерност и приел на осн. чл. 36 от Закона за адвокатурата, във вр. чл. 18, ал. 2, във вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, и изчислил, че минималният размер на адвокатско възнаграждение при интерес от 1000 до 10 000 лв. е 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лв., като в процесният случай определил 550 лева. Съда е приел липса на фактическа и правна сложност на делото, а заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1000.00 лв. прекомерно по смисъла на чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН.

С оглед изложеното касационната инстанция приема, че правилно въззивният съд е оставил без разглеждане молбата на осн. чл. 248 от ГПК, с която е изискано с определение да бъде допълнено Решение № 2533 от 29.05.2024 г. по отношение на направените разноски за изготвяне на жалбата и процесуално представителство пред административният съд, тъй като в мотивите на решението си СРС е коментирал липсата на фактическа и правна сложност по делото и претендираното общо възнаграждение в размер на 1650 лева като прекомерно. Безспорно към момента на заплащане на адвокатското възнаграждение, е била в сила редакцията на разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. (изм. и доп., бр. 68 от 31.07.2020 г.), която предвижда, че при интерес от 1000 до 10 000 лева е 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лева, т. е 550 лв., както правилно и обосновано е приел СРС. Съдът се е произнесъл по всички претендирани разноски. По изложените съображение, оспореното определение следва да бъде оставено в сила.

Касационната инстанция изцяло споделя доводите на СРС, безспорно към момента на заплащане на адвокатското възнаграждение, а именно 02.08.2022 г. е била в сила редакцията на разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. (изм. и доп., бр. 68 от 31.07.2020 г.), която предвижда, че при интерес от 1 000 до 5 000 лв. – 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв., т. е 405 лв., както правилно и обосновано е приел СРС.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 63д, ал. 1, предл. 2-ро от ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им - чл. 81 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК. Доказаните разноски са в размер на 650.00 лева - заплатено адвокатско възнаграждение, които съдът приема, че не са прекомерни.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2533 от 29.05.2024 г., постановено по НАХД № 20231110214166/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 1108 от 14.03.2025г., постановено по НАХД № 20231110214166/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати „БАЛКАН СТИЙЛ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя К. В. Б., съдебни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 650.00 (шестстотин и петдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: